

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/251/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117216131
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5117216131.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstríka, v právnej veci žalobcu K.. K. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX/XX, U., zastúpeného JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 42 173 353, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 5.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 6Csp/104/2017-157 zo dňa 24. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.
2) Mal za to, že pre úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie podľa cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je, že: 1. na strane oprávneného subjektu vystupuje spotrebiteľ v zmysle cit. ust. § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. (resp. podľa cit. ust. § 52 ods. 4 OZ) a na strane povinného subjektu vystupuje predávajúci v zmysle cit. ust. § 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. (resp. dodávateľ podľa cit. ust. § 52 ods. 3 OZ), 2. zo strany povinného subjektu došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností predávajúceho (dodávateľa) ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi s cieľom ochrany práv spotrebiteľa a 3. spotrebiteľ toto porušenie úspešne uplatnil na súde. Súd skúmajúc jednotlivé práva spotrebiteľa - žalobcu a povinnosti žalovaného - dodávateľa, dospel k záveru, že neboli naplnené podmienky pre priznanie žalovaného nároku podľa cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., a preto mal za to, že žalobcovi nevzniklo žalované právo na primerané finančné zadostučinenie podľa cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. V zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Mal za to, že za úspešné uplatnenie práv a povinností na súde sa rozumie nielen situácia, že súd žalobe vyhovie, ale aj skutočnosť, že dodávateľ po podaní žaloby splní žalovanú povinnosť, upustí od protiprávneho konania, ktoré je predmetom žaloby, resp. uzná predmet žaloby, v dôsledku čoho je potrebné vziať žalobu späť a konanie zastaviť. Predmetné Uznesenie, ktorým bolo zastavené konanie proti žalovanému, predstavuje res iudicata pre všetky predbežné otázky týkajúce sa skutkového stavu, ktoré boli relevantné pre vydanie Uznesenia. Súd nemôže už dospieť k inému záveru, nakoľko sa tým narúša princíp právnej istoty už vyriešenej otázky v súdnom konaní. Zároveň však predmetné Uznesenie predstavuje aj res iudicata vo vzťahu k tomu, že žalovaný nárok bol dôvodný, t. j. Výpoveď bola neplatná a existoval naliehavý právny záujem na takomto určení. Ak by aj súd

mohol posudzovať otázku platnosti Výpovede, jeho závery ohľadom jej platnosti sú nesprávne. Výpoveď odkazuje na Pôvodnú nájomnú zmluvu, ktorá však už zanikla, nakoľko bola nahradená Nájomnou zmluvou (čl. VIII. ods. 8 Nájomnej zmluvy). Zmluvu, ktorá už zanikla, nie je možné vypovedať, a preto je výpoveď neplatná pre nemožnosť. V tomto smere nie je možné považovať odkaz na Pôvodnú nájomnú zmluvu ako za chybu v písaní. O chybu v písaní (ako o zrejmu nesprávnosť) by mohlo ísť len v prípade, ak by išlo o preklep v dátume; tým, že dátum odkazuje na Pôvodnú nájomnú zmluvu nemôže ísť o zrejmu nesprávnosť. Súd aj nesprávne vyhodnotil Výpoveď za výpoveď bez uvedenia dôvodu. V prvom rade takýmto výkladom dochádza k porušeniu dobromyseľnosti žalobcu ako osoby, ktorej bola Výpoveď určená (§ 35 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súd sa ani vôbec nevysporiadal (nesprávne vysporiadal) s náležitosťami právneho úkonu. Zo správania žalovaného je zrejmé, že žalovaný mal záujem ukončiť Pôvodnú nájomnú zmluvu (resp. Nájomnú zmluvu, ak by sme dali za pravdu argumentácii súdu) výlučne z dôvodu protiprávneho konania žalobcu (ktoré však nenastalo). Súd tým, že Výpoveď považoval za platnú výpoveď bez uvedenia dôvodu, v podstatne neoprávnené nahradil vôľu žalovaného svojim úsudkom. Súd skutočnú vôľu žalovaného vôbec neskúmal, resp. ju úplne odignoroval. Žalovaný nebol oprávnený vypovedať Nájomnú zmluvu bez uvedenia dôvodu, a to napriek tomu, že bola uzatvorená na dobu neurčitú. Na základe Nájomnej zmluvy žalovaný ako dodávateľ poskytoval žalobcovi službu v zmysle § 2 písm. i) Zákona o ochrane spotrebiteľa s tým, že poskytovanie služieb bolo dohodnuté na dobu neurčitú. Dodávateľ oprávnený vypovedať spotrebiteľskú zmluvu, predmetom ktorej je záväzok poskytovať služby, len zo závažného dôvodu, pričom uvedené platí aj vtedy, ak je inak možné príslušnú zmluvu vypovedať bez uvedenia dôvodu. Nakoľko dôvod výpovede uvádzaný žalovaným neexistoval, výpoveď je neplatná. Žalobca mal v čase uskutočnenia Výpovede splnené všetky svoje splatné povinnosti. Taktiež okolnosti, za ktorých žalovaný uskutočnil Výpoveď, majú za následok neplatnosť Výpovede pre rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný uskutočnením Výpovede uskutočnil úkon, ktorého cieľom bolo neposkytovať ďalej služby po uplynutí dvoch mesiacov. Už samotné uskutočnenie neplatnej Výpovede a oznámenie o zrušení prístupu k Bezpečnostnej schránke treba preto považovať za porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa na výrobky a služby v zmysle § 3 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak uskutočnenie neplatnej Výpovede (ako aj hrozby v nej uvedenej) nemožno považovať za porušenie vyššie uvedených ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľa, takéto konanie je jednoznačne potrebné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Nielen obchodné praktiky pred uzatváraním zmluvy sa môžu považovať za agresívne, ale aj praktiky dodávateľov počas trvania zmluvného vzťahu. Hrozba zamedzenia prístupu k Bezpečnostnej schránke bez právneho dôvodu (na základe neplatnej Výpovede), resp. uskutočnená predčasne predstavuje agresívnu obchodnú praktiku, ktorej cieľom je bez právneho dôvodu zbaviť sa spotrebiteľa a donútiť ho prestať používať služby dodávateľa. Je priam zarážajúce, ako sa súd vysporiadal v bode 47 Rozsudku s tvrdením žalobcu, že žalovaný uskutočnením Výpovede (a hrozby zamedzenia prístupu k Bezpečnostnej schránke) konal v rozpore s dobrými mravmi. Konanie v rozpore s dobrými mravmi je jednoznačne konanie žalovaného, ktorý uskutoční výzvu na nápravu protiprávneho konania s poskytnutím nápravnej lehoty 15 dní a pred uplynutím tejto lehoty uskutoční výpoveď pre porušenie povinnosti, ktorá bola predmetom danej výzvy. Na vyššie uvedenú skutočnosť nemá vôbec vplyv, či žalobca bol v omeškaní alebo nie. Veď predpokladom výzvy na nápravu je protiprávne konanie a predpokladom výpovede je minimálne uplynutie lehoty na nápravu. Ako súd správne uviedol, žalobca požiadal žalovaného, že si bude faktúry preberať v sídle žalovaného. Súd sa však vôbec nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že žalovaný vôbec neinformoval žalobcu, kedy budú faktúry vystavované; bolo to o to dôležitejšie, že podľa názoru súdu vystavenie faktúry malo vplyv na splatnosť nájomného a žalobca bol spotrebiteľom, ktorý mal právo vedieť, kedy asi má chodiť do sídla žalovaného preberať si faktúry. Pre úplnosť uvádzal, že žalobca nežiadal, aby mu faktúry boli doručené v sídle žalovaného, ale že si bude faktúry preberať v sídle žalovaného. Navyše, predmetná žiadosť žalobcu nemá nijakú príčinnú súvislosť s nekalým konaním žalovaného, ktorý odoslal upomienku na zaplatenie nájomného dňa 09. 03. 2015 (t. j. po tom, čo nájomné bolo zaplatené) a následne dokonca pred uplynutím lehoty na nápravu uskutočnil výpoveď, a to po tom, čo nájomné bolo už zaplatené.

4) Žalovaný vo vyjadrení navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keď ho považoval za správny a riadne odôvodnený.

5) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7) Na doplnenie považoval odvolací súd za potrebné vyjadriť sa k podstatným argumentom vyjadreným v podanom odvolaní.

8) V danom prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, pokiaľ tento dospel k záveru, že neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa na to, aby mohol súd priznať nárok žalobcovi. Predmetné ustanovenie o. i. umožňuje spotrebiteľovi brániť sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom jeho ochrany zo strany porušiteľa na súde domáhať sa ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9) Ako je zrejmé z uvedeného, vyžaduje sa, aby si spotrebiteľ uplatnil svoje práva na súde a bol úspešný. V danom prípade žalobca poukázal na konanie, ktoré predchádzalo súčasnému konaniu a bolo zastavené pre späťvzatie žaloby, pričom ako dôvod bolo uvedené správanie sa žalobcu. Toto rozhodnutie nepredstavuje ako také prekážku rozhodnutej veci a ani nie je možné záväzne vyčítať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinností voči žalobcovi a ani to, že si tento úspešne žalobu uplatnil. To isté môžeme konštatovať aj v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného (teraz už neodkladného) opatrenia, ktoré takisto neriešilo otázku porušenia povinností dodávateľa (žalovaného) vo vzťahu k spotrebiteľovi (žalobcovi). Z tohto hľadiska preto nebola splnená podmienka pre priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, t. j. že by dodávateľ porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, a ani to, že si spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje právo.

10) Žalobca namietal porušenie práv zo strany žalovaného priamo v tomto konaní, pričom súd prvej inštancie zodpovedal tvrdenia žalobcu, prečo nedošlo k porušeniu práv spotrebiteľa v danom prípade a riadne svoje rozhodnutie v tomto smere aj odôvodnil.

11) Pokiaľ išlo o neplatnosť výpovede, ktorú namietal odvolateľ, čo do jej zmätočnosti, mal aj odvolací súd za to, že ak aj žalovaný vypovedal nájomnú zmluvu s iným dátumom uzavretia, išlo o chybu v písaní (ktorá nemohla spôsobiť neplatnosť výpovede, ako konštatoval súd prvej inštancie), nakoľko s prihliadnutím na obsah vôle žalovaného prejavenej priamo v texte tejto výpovede bolo zrejmé, ktorú zmluvu chce žalovaný vypovedať, a najmä to bolo zrejmé aj žalobcovi.

12) Samotná zmluvná podmienka, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a výpoveď mohla dať ktorákoľvek zo strán bez uvedenia dôvodu je v rovnováhe a nie je v nepomere medzi právami a povinnosťami dodávateľa a spotrebiteľa. Dodávateľ neodmietol poskytovať služby žalobcovi (v zmysle ust. § 4 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa) ako to tento v odvolaní tvrdí, ale iba využil svoje legálne právo (ktoré patrilo aj žalobcovi) vypovedať zmluvu, pričom zákon mu nestanovuje, že pri zmluve na dobu neurčitú musí na to byť závažný dôvod.

13) Odvolateľ namietal, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa neoprávnenou hrozbou zo strany žalovaného. Aj v tejto otázke mal odvolací súd za to, že nedošlo k porušeniu práv spotrebiteľa a žalovaný neporušil ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, či k porušeniu iných práv. Ako bolo uvedené v predmetnej výpovedi, žalobcovi bude zrušený prístup k 31. 05. 2015 k bezpečnostnej schránke. Takéto upozornenie je možné chápať ako nadväzujúce na to, čo jednostranný úkon výpovede znamená. Zo strany žalovaného nebol po uplynutí výpovednej lehoty dôvod na to, aby umožnil žalobcovi prístup k schránke, ktorú už nemá v nájme (ostatné práva a povinnosti vyplývajúce z nájomných vzťahov v tomto prípade neboli nijako dotknuté).

14) Odvolací súd nevzhliadol dôvody, pre ktoré by malo byť konanie žalovaného charakterizované ako agresívna obchodná praktika, nakoľko sa spravoval tak zákonom, ako aj zmluvou, ktorú so žalobcom uzavrel. Táto mu umožňovala celkom legálne podať výpoveď, čo aj legálne urobil, hoci omylom, pričom si túto chybu aj sám priznal (v rámci reklamácie, ktorú umožňujú právne predpisy, no vyžaduje sa iniciatíva spotrebiteľa), no ani odvolací súd nevidel skutočnosti, pre ktoré by konanie žalovaného malo

byť charakterizované ako agresívna obchodná praktika, nakoľko dodávatelia, ktorí používajú agresívne obchodné praktiky, vyvolávajú u spotrebiteľov potrebu kúpiť/objednať si ich tovar/službu, pričom v tomto prípade to bolo naopak.

15) Odvolateľ namietal aj to, že žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi. S takouto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil. Ako v konaní vyplynulo, žalovaný konal v omyle a svoje zlyhanie si priznal. Nie každé zlyhanie na strane dodávateľa je možné klasifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

16) Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany konania, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť výšku plnenia žalovaného, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd nezistil, že by mu v tomto konaní preukázateľne vznikli účelne vynaložené výdavky ako trovy konania a súčasne žalovaný ani o priznanie takéhoto nároku nežiadal a nešpecifikoval akékoľvek vynaložené výdavky v konaní, a preto mu vzhľadom na uvedené súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).